

25 SETEMBRE 1902

ANY 1.º 39

¡CU-CUT!

Per aquestos sí que s'en deixa der de festas

QUISTA DELA BOGADERA

Per mor de [las intemperancias del Eco de las Cloacas, més que suficients pera motivar la soberana lliçada que li várem proporcionar en el número anterior des d'aquet mateix lloch, várem haver de quedar endutats la setmana passada ab la bogadera, cosa que sentim molt perquè per mal pagadors may ningú ens hi ha tingut y per mal pegadors inenos.

Peró com que *no hay plazo que no se cumpla ni deuda que no se pague*, com diuen aquells que parlan en el llenguatge que'l *Diluvio* fusella, velshi aquí que ara passarem comptes de l'altra setmana y d'aquesta, encara que sigui ab el corresponent *descuento* que mereix que sens fassi d'una factura de tanta consideració com la que hem d'abonar.

Ab tot, ens temém que gairebé resulti estantís parlar ara de la vinguda del duch dels Abruzzos que va donar lloch a incidents més escabrosos de tractar en els temps que correm, del que ho son las serraladas de que pren el títol el fill d'Amadeu I, esdevingudas famosas a conseqüència de las célebres gestas del terrible Mastrilli, el més bergant dels *briganti* italians, en termes de que al seu costat el mateix Mussolino queda a l'altura de qualsevol *Gitanet*, *Nas de lloro*, *Santiaguíto* o qualsevol altre dels ilustres mossegas de la terra.

Y consti que al retreure a tot aquet personal, no volém aludir ni d'aprop ni de lluny als qui días enrra, trescant pels Abruzzos, haurían acabat per perdre fins la conseqüència política, si per una ben entesa precaució no se l'haguessin deixada a casa, al despaig dels cacichs o en alguna dependència del Govern civil.

Res; que aixó de que en Buixó y l'Odon de Buen, y en Moles y en Mir y Miró y en Marial y en Serrallara y demés confreres, no's desarrapessin ni un sol minut dels faldons de la levita de S. A. R. ens va fer molta gracia y debia convèncer al Duch de que per veure coses estranyes no cal arribarse fins al Pol a riscos de quedarse convertit en mantecado o de servir d'esmorzar als ossos, menos respectuosos ab la sanch real que'ls republicans de *casa y boca* que a Barcelona s'istilan.

Y no enfondim més la qüestió, millor dit, no la remontém més, perquè ens enfilariam fins al Tibidabo y un cop allí correríam el perill d'anar a parar al carrer d'Amalia per la dressera.

Ara'l fill de D. Amadeu ja es fora de Barcelona y no es just que nosaltres mateixos ens amarguém la satisfacció del gran recort que sen va endur de la nostra ciutat: l'estoch del *Gallito* y'ls *quiebro*s dels regidors *perdidos*.

..

¡Arza morena! Quan un veu certas cosas li venen intencions de deixarse de las Bases de Manresa que al capdevall no més portan que disgustos y sentar plassa de *redentor de pueblo* y de reganxarshi per *in secula seculorum*. (Perdónin la frase clerical).

¡Aixó sí que es vida! O sinó que ho digui el més *redentor* de tots, que no passa per Barcelona que no

sigui en forma de mal núvol: sempre porta pedregadas. Va venir pel Novembre ab motiu de las eleccions y las bullangas se contavan per días; va deixarse caure altra vegada a primers d'any y pel Febrer va esclatar la vaga general: ha tornat ara y la seva vinguda s'hasenyalat per medi dels successos de la Barceloneta y ab una setmana de quedar a deure'ls manobras el gasto fet a las tendas de queviures, que ab tota seguretat no'ls abonará'l seu *redentor* perquè la *redención bien ordenada* comensa per no preveure semblants cosas que no li tindrian el compte.

Aixó sí; el *redentor* segueix ab las espatillas ben guardadas com sempre—donchs no en va te entrada al despaig dels ministres y algú deu respondre de tants viatges en cotxe saló y dels gastos fets en restaurants y hotels de primera, donchs es imposible que las missas surtin del interessat, per la senzilla rahó de que no ha estat a la iglesia d'ensá que'l varen batejar.

Mentres aquet fulano continuhi aquí, no posin roba a estendre, perquè hi haurá mal temps segur. A no ser que vingui contra ordre dels mateixos que ab *argumentos* capassos de convèncer al més *redentor* li varen donar entenent de que anés a enganyar andalousos mentres se celebravan a Madrit las festas de la coronació.

Per sort, sembla que'ls obrers ja comensan a escarmarsen d'aquestas redencions a preu fet, per quin motiu els de Madrit han comensat a empèndresselas contra'ls revolucionaris a sou del govern que tenen el cau en *El Pais* y en sucursals com *La Perdida*, y'ls andalousos s'han determinat a dir a la Teresa Claramunt que també ha anat a *redimirlos* que si's vol donar aquet gust que se'l pagui, ja que ells no treballan pera que ella's passegi en lloch de rentar els plats y surgir els mitjons del seu home.

Aquet es el bon camí; o sinó ja veurán els obrers com el día que no afluxin més cacau els *spormen* de la *redención* demanarán el retiro.

..

Estém en plenas festas; els carrers bullen de gent, y'ls periodistas que'ns hem d'enterar de tot, de veureho tot, de tafanejarho tot y de contarho tot, bullim de cervell.

De tot lo que fins ara porto vist y observat, de las trepitjadas de pagesos que he rebut, y dels *istils* arquitectònichs que he admirat en els archs més o menos monumentals qu'embocan els carrers, me n'he fet tal garbuix que no goso a parlarshi de res d'aixó fins que m'ho hagi classificat en las corresponents comparticions del magí, que'l tinch pitjor que un calaix de sastre.

Per ara sembla que fem molta broma segons parer del meu didot, que'l tinch a casa a passar las festas; però contra la respectable opinió d'aquet bon home, a mí la broma no'm passa de las dents, principalment per culpa del meu hoste que si no fos pel sinó, ja l'hauria facturat cap al seu poble a gran velocitat.

Ab tot, me continch pensant que si feya tal cosa m'acusaria de mala criansa y per consegüent pagaria'ls plats trencats la meva dida que no hi té cap culpa y que, més considerada que'l seu home, s'ha quedat al poble disfrutant de la *descansada vida de aquel que huye el mundanal ruido*.

No es que'l didot no sigui una bona persona, però, fi-

llets, per tot aquell a qui no li sobra'l temps com a m'm succeeix, portar a remolch un home aixís es el mateix que fer una carrera de lentitut: tot ho vol seguir, tot ho vol veure, per tot s'embadoca y entre la feina de donarli pressa y de vigilar que no li escurin las butxacas, a n'els que per obligació ens hem d'enterar de lo que passa no'ns queda temps ni pera formar criteri propi.

L'altre dia mateix, per més que'm va dordre y que reconech qu'es mal fet, vaig ferlo perdre al mitg de la Rambla, però un beneit de municipal—que no més serveixen quan no haurian de servir—va portarmel a casa a l'hora precisa en que jo acabava de sopar y no hi va haver altre remey que portarlo a la nit al *traya*.

tu y que resignarme a seguir portant la Creu fins que la Mare de Deu de la Mercé's digni redimirme del captiveri.

Crech que aquestas rahons serán de prou forsa pera convèncer als meus lectors de la impossibilitat en que'm trobo de ressenyar per ara unas festas que no més he *patit*, per quin motiu si h'o provava, la meua relació correria perill de ser més trista que un article cómic den March.

Fins a la setmana entrant, donchs, en que—si Deu vol—ja hauré enviat al meu hoste ab la seva dona, o sigui a dida.

LLEIXIU.

L'ARRIBADA DELS GEGANTS

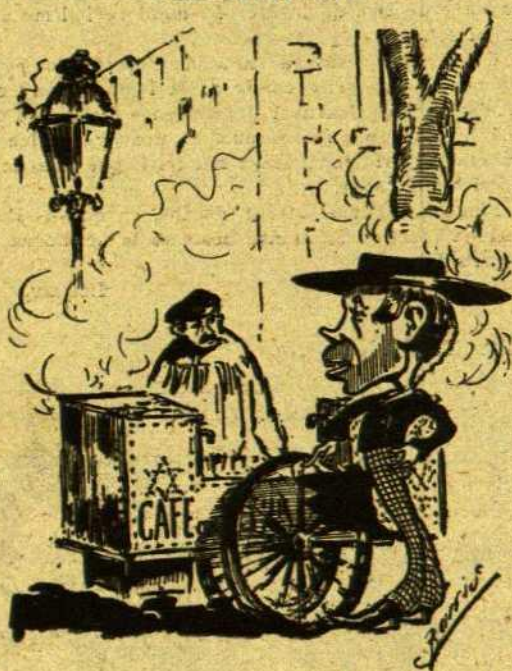
—Fills meus, no se qué dirvos. Aquí no hi cabeu. Ja us hem preparat hostatje al Parch. Aneu, que allí ja hi trobareu en Berenguer.

UN CRIM

La ex-galeria de màquines,
avuy palau dels gegants,
que, com els lectors ja saben,
està enclavat en el Parch,
el dilluns va ser teatre
d'un gran drama passional,
d'aquells que a més de sé horribles
y de conmour al vehinat,
tenen el trist privilegi
de dar vida al *Liberal*.
El fet va desenrotllarse
del modo que llegirán.
Deu fer cosa de cinch dias
arribaren al palau
procedents, segons notícias,
d'Arbós, son pais natal,
un gegant y una geganta
de ben paregut semblant.
Ell es jove y molt simpàtic,
ab bigotí cargolat,

va pentinat a la moda
y gasta uns colors molt sans.
Ella es d'hermosa figura,
de semblant angelical,
molt modesta, molt graciosa
y no gosa ni parlar.
Al veure tanta hermosura
tots els gegants del Palau,
van sentirse, segons sembla,
fondament impresionats,
y tots van girar las testas
per mirá als nous estadants.
En cambi las gegantesas,
com era molt natural,
varen sentirse feridas
pels celos més exaltats.
Aixís van seguir las cosas
sense que res anormal
interrompés l'harmonia
que regnava entre'ls gegants,
quan al sé al dilluns al vespre
a l'hora de descansar,
mentres els altres dormían,

DEL NATURAL

—Compare: Me da uzia zu premizo pa tomá cada día café en el carretijo zi er tiempo lo premite.

el gegant de La Bisbal
es dirigeix de puntetas,
per no despertar als companys,
al lloch de la gegantesa
de qui estava enamorat,
y li diu ab veu molt baixa
y ab accent de tendre amant:
—Oh, tu, d'Arbós blanca perla
que a Ciutat has arribat.
Oh, tu, la més bella joia
que aixopluga aquet palau.
Deu t'ha portat a ma vora
per sé el consol de mos plans.
—Aneu, li diu la geganta.
Aneu, no us puch escoltar
perque estich enmaridada,
el meu amor tinch donat
y no coneix la falseia
ni la vull conèixer may.
—No es possible que m'en vagi
sens que m'hagis escoltat.
He vingut aquí per dirte
que de tu em vaig emprendre,
que no menjo, que no dormo,
que'l meu amor es tan gran
que no sé com arrencarlo
del cor ahont el tinch clavat.
Escolta. Dintre pocs dias
pels carrers ens portarán,
ens farán donar cent voltas
passejant per la Ciutat,
divertint a la canalla,
siguent la gresca dels grans
y encara, per més escarni,
segur que ens farán ballar.
Donsas abans que això arribi,
ja ho tinch ben determinat.
Fugirém a llunyas terras,
perque el mon n'es molt de gran.
Anirém ahont no ens coneuguin:
jo et voldré a tu y tu em voldrás
y allí passarem la vida
feliços y enamorats.

Si lo que et demano em negas,
si no aprobas el meu plan,
d'aquí mitja hora deserto
y em tiro de cap a mar.—
Anava la gegantesa
a contestà al seu galán
quan va sentirse de sobre
un terrible *pataixap*,
que va fer rodar per terra
al gegant de La Bisbal.
El marit de la geganta,
que havia estat escoltant
li acabava de dà un tanto
que li va esberlar mitg cap.
El palau es va conmouré,
tothom es va despertar,
mes, ignorants de la causa
origen d'aquell trasbals,
van comensar d'empaitarse
d'un modo desenfrat.
El gegant de Badalona
se las va emprendre a piryachs
ab el de Santa Maria,
puig, segons s'ha averiguat,
entre aquets dos existeixen
antigas rivalitats.
El de Tàrrrega tenia
al d'Igualada pel nas.
El de Mauresa guillava
perque l'anava empaitant
el de Berga ab una estaca.
El de Olot feya grans brams
recomenant molta calma
y molta serenitat.
El de Sitges y el de Lleyda
s'estavan ataconant,
rodant com duas pilotas,
per las llossas del palau.
Els nanos, els pobres nanos
no gosavan ni piu'ar
per por de pagar la festa
morint en mans dels Gegants.
L'Hereu d'aquí Barcelona
procurava retornar
a la seva Putilleta,
que al veure aquell daltabair
havia llensat un xiscle
y s'havia desmayat,
y totes las gegantesas
estavan esgarrapant
a la hermosa que era causa
d'aquell drama espatairant.
A tot això dos guindillas
que ja estavan enterats
de que allí dins es pegavan,
van corre a donarne part
y va comparèixe en Fabra
ab trenta municipals.
Entra, v ab veu imperiosa
y ab idioma castellá
comensa un discurs de patria
d'aquells tan encarcerats.

UN QUE VOL QUEDAR BÉ

Em sembla que ro's queixarán. Per vuit dias d'estar a casa els senyors, els hi porto un munt de vianda.

L'ENSAIG DEL BATALLÓ INFANTIL

La formació és molt correcte.
L'ordre també és molt complet.

Si va aixís davant del públic
quedarán d'alló mes bé.

Pró ¡cal ningú l'escoltava
¡Ni els gegants li feyan cas!!!
L'alcalde, que va comprendre
que alló acabaria mal,
va dir que anessia dos guras
a buscá en *Berengué el Gran*,
que va vení al cap d'un rato,
va comensà a renegar
y ab paraulas ben groixudas,
y empunyant un ferm parpal
els va posà a tots a rotllo
y va restablir la pau.
¡Sabeu per qué el varen créure?
Donchs, segóms m'han explicat,
tot va ser per la presència.
Es molt més alt que'ls gegants.

Per fortuna las desgracias,
sembla que s'han limitat
a algunas esgarriñadas
que'ls metges municipals
han classificat de *leves*
y es curarán aviat.

K. O. K.

A festa major de la Mata

—¿Qui hi há?

—Tafoy, ¡que ja no ens concixeix? som els de Vilabejoca.

—¡Ay *caratsus*! Com que la escala es tan fosca no us havia conegut. ¡Ramón, vina, que hi há'ls de can *Cetrilleres* de Vilabejoca!

—¿Vosaltres per aquí?

—Si home, havém vingut a veure las festas de la Mercé.

—¿No es pas vostra aquesta noyeta més gran, veritat Antón?

—No, nosaltres no més tením aquestos quatre de fills. Aquesta es la noya gran de cal *Penjagats*; ¡saben a cal *Penjagats*!

—No sé, no'm recorda.

—Sí, aquella casa baixa del costat del Ferrer Nou.

—Com que fa tants anys que no havém anat a Vilabejoca.

—Si que'n fa, pero per aixó encara'ns recordém de vosaltres. Porta'l cistell, Sió.

—Ves ab compte, que no s'escapi pel pis.

—¿Qué hi porteu aquí dintre? Ah, un conill.

—¡Mireu quina pessal!

—¡Quins ulls que fa més esverats!

—Fa més de quatre mesos que'l criavam per baixar-lo a Barcelona, y no us pensén, que aquest any van cars a Vilabejoca'ls conills. Com que hi va passar una mena de *marfuga* que matava als llorigons a dotzenas... ¿Que no s'hi ha ficat aquesta peste a las casas aquí a Barcelona?

—Aquesta no, però quan arriban fes'as se'ns en hi fican de molt pitjors.

—Donchs matéulo aviat, que no us agafés alguna cosa.

—¡Roseta! ¡Roseta!

—¿Qué mana, senyora?

—Tingui, agafi aquet conill y per ara tánquil a... a... ¡ahont el podrém tancar?

—Tanquéulo a la cort.

—Calla, nano. Aquet es pensa que aquí es com allá dalt.

—Miri, interinament fiquil a la carbonera, despés ja veurém.

—Está bé, senyora Magdalena.

—¿Y donchs, senyor Ramón? Sembla que aquest any voleu fer molts coses.

—Aixís ho sembla.

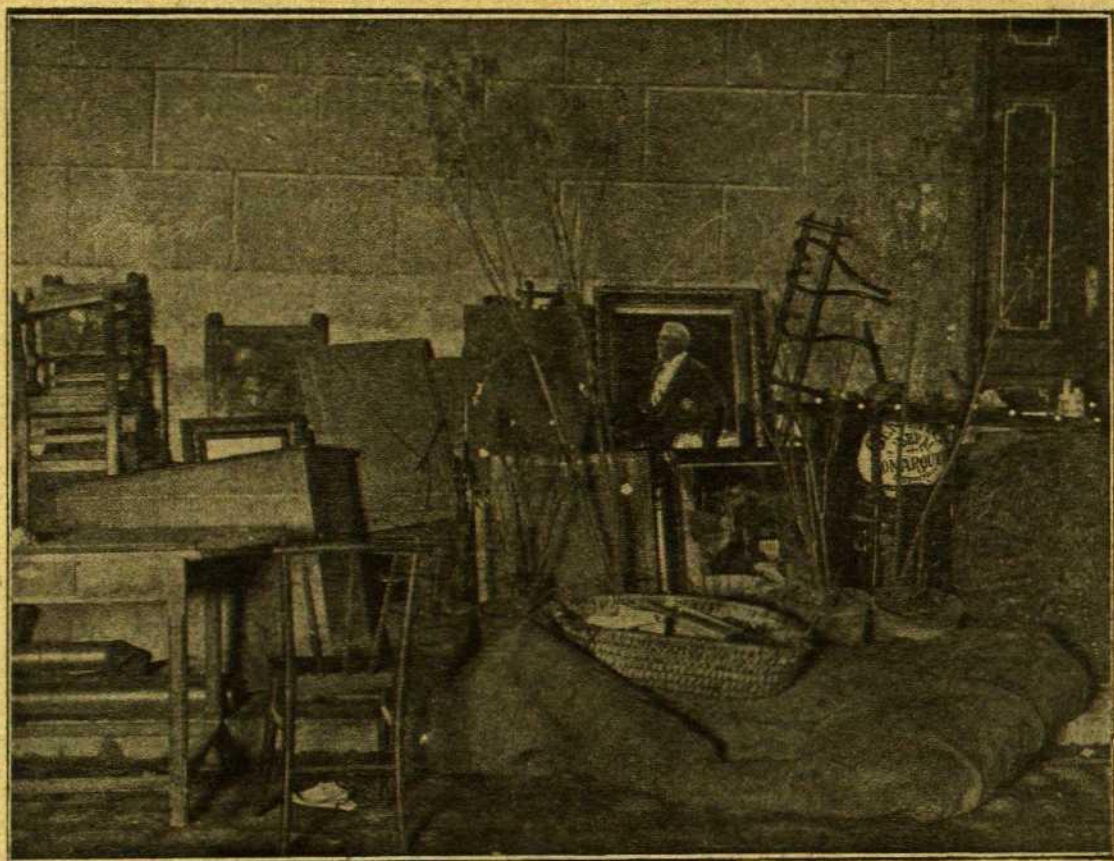
—Ja era hora despés de tants anys de no fer festa major. Jo no sé com podíau passar.

A Vilabejoca'ns venen malurias a las vinyas, pedregadas, *cuntraduccions*, y tot ho passém ab paciencia; però jo es ich segur que si'ns privessin de fer festa major fins s'aixecaria'l somitent. ¡Si quan encara faltan set o vuit mesos per la festa ja no's parla d'altra cosa!

—Es que aquí a ciutat costa molt més organisar festas que a un poblet.

—Bé, perque esteu molt carregats de romansos. Si jo sigués batlle de Barcelona aviat las tindria engegadas las festas de la Mercé. ¡Aquí ray que teniu la ban-

UN REDOLÍ QUE NO'NS CABIA A L'AUCA

Ja hem lograt portar als encants
a un dels partits turnants.

"NUESTRO GRABADO."

Representa el carrer de la Rosa', del Poble Sec', en el moment en que'l Jutjat acaba de l'ensar a la via pública els trastos del *Círculo Liberal Mondrúico del 7.º distrito*.

A la esquerra del espectador hi ha una pissarra que 'ls *interfectes* tenien en el local per si anava a visitar-los algú que sapigués de lletra.

Al costat d'una taula de fer l'Odón (a) el burro.

Més cap a la dreta un munt de quadros ab retratos dels més afamats prestidigitadors, es dir dels de més fama, perquè els més afamats eren socis del *Círculo*.

Segueix un munt de cadires, testos y penjadors... buits, fins a arribar al retrato del senyor don José Comas y Masferrer, *Presidente honorario del Círculo Liberal Mondrúico del 7.º distrito*.

Al costat d'el retrato un bombo, instrument predictiu del *Honorario Presidente*.

Més enllà s'hi destaquen dos coves de peixater que s'ignora quin paper d'empenyavien en el *Círculo*, puig cridat el senyor Comas perquè fes llum sobre l'assumpte, aquest segueix a las foscas a pesar del

llum del Sr. Comas. Nosaltres may hem cregut que servissin pera fer matute.

Al costat dret s'hi destaca el globo lluminós que estava penjat a la entrada del *Círculo*. Un barber del barri en dona tres pessetas. Pel retrato del senyor Comas sen han ofert dotze rals menos.

Dintre un armari y en un cove s'hi han trobat molts documents importants, tals com papeletas de votació, actas en blanch, llistas electorals, planos de rodas y demás mecanisme de la antiga *rotativa* caciquista.

Un agent de la Autoritat es va encarregar de portar al quartelillo dos quadros molt delicats.

E's veïns del carrer van ajudar valientemente el compliment de la disposició judicial. No podem dir lo mateix dels socis del *Círculo* que van pendre el bon acord de no acostarshi y entre quins socis hi ha un drapaire que en certa ocasió va manifestar que era soci de tal *Círculo* per trobar apoyo en els casos de que li busquessin pessigollas per la compra d'obgetes robats. Aixó estém disposats a probarho *donde y cuando* convenga.

E.

da *manucipal* y no haven de llogar orquesta, que es lo més car de la festa! Miren, faria un envelat a la plassa de Catalunya, un altre a sota en Colón, dos o tres al *Parc* y cinch o sis més que fossin ben repartits. Com que Barcelona es tan gran, está clar que no n'hi hauria prou ab un de sol, com a Vilabejoca.

—Donchs aixís necessitaríau moltes orquestas ab tants envelats.

—Recristina, ¿que no n'hi há prous, a fa de renéu, de *musichs* a la banda *manucipal* per una dotzena d'orquestas d'envelat? Oh, y encara aniria molt millor que no pas tocant tots a l'hora. Jo no sé com us agrada,

may podeu sapiguer quin es el cor-netí que aguanta més l'alé.

—¿Y qué fariau més, Antón?

—Es podria fer l'Ofici, tocadas devant de Cala Vila de la plassa de Sant Jaume, tronadas, balls de bastóns, y a més de tot aixó, si cada hu a casa seva posés a la cassola un parell de caps de vi-rám, ¡ja ho veuriau quinas festas!

—Sí, però per veure tot aixó no us caldría mourens de Vilabrejoca.

—Prou que baixariam, prou. En tots els pobles dels encontorns del nostre no fan altra cosa per la festa major, y bé'ls seguim tots.

—Es veu que sou molt amichs de festas.

—¿Qué s'ha de fer!

—¿A quina hora dineu, si's pot sapiguer?

—Allá a la una, però com que avuy hi haurá un xich de tráfeh a la cuina, sempre serán tres quarts de dugas.

—Donchs aixís encara tindréu temps d'anar al *Sigle* a comprar el sanatro que'ns ha encarregat l'hereu *Ventredoca* per la seva mossà mitjana.

—Sí, ja teniu temps, ja.

—¿Aném, Sió?

—Aném.

—Au, canalla. *Beno*, fins a *lego*.

—No us hi canséu gaire, adeussiau.

—¿Ay Magdalena, quina pedregada ens ha caigut as-sobre!

—¿Quina barra! no'n tenen prou ab portar tota la seva quitxalla, que encara han de comparéixer ab una mossà d'un'altra casa!

—¿Jo que expresament m'estich d'anar a Vilabrejoca perque després ells no vinguin, y té: es presentan a cada punt!

—Mira aquells xicotots en deu minuts de ser aquí com han ratllat la taula! ¡V ara, depressa y corrents, fes dinar y trasbalshe tot per aquesta colla de... de... Deu em perdoni, anava a dir un disbarat!

—Si al menos sen anessin aviat y no fessin com l'última vegada que s'hi varen estar quinze días.

—Magdalena, em sembla que patirém.

—¿Vols dir, Ramón?

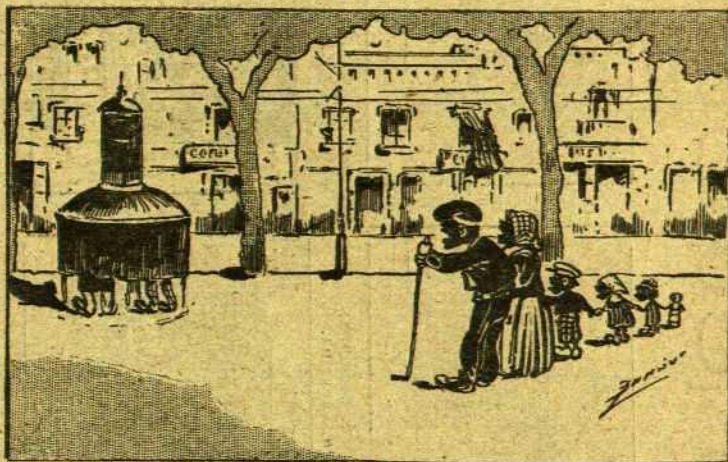
—¿Te'n recordas que l'última vegada que varen venir, van portar deu o dotze figas secas y quinze o setze admetllóns que al últim ells mateixos s'ho varen anar menjant tot?

—Sí

—Donchs figurat que avuy han portat un conillot, y aixó ¡sabs de qué es indicí! De que no'ns els treurém de sobre fins passat Tots Sants!

ALEXANDRE FONT.

GENT DE FORA

—Quin animal més estrany!

—Ja te ben mala presència.

—¿Qué diantre deu vení a ser?

—Potsé es la *Patim* de Berga.

PROGRAMA

V

Aquí hem arribat, *señores*.

A mi ja'm sembla que sento que'm dieu (y a fé ho lamento): *Vamos*, que ja som a Sans.

Pro com que no estich de vena no us puch dar pas cap més *lata*; d'alló de la Cabalgata, senyors, me'n rento las mans.

¡Com voleu que fassi versos si la rabia se m'emporta, si tot quant pretench aborta y tinch el cap a passeig! ¿Que no sabeu lo que'm passa, ni'l motiu del meu desori? ¡Deu de Deu, quin rebomboril a casa sembla un safreig.

No's poden donar tres passas sens topá ab una persona. ¡Ay festas de Barcelona que me'n costeu de diners! Perque heu de pensar y entendre si soch infelís, o be ase, que fá cinch días que a casa hi tinch... tretze forasters!

¡Tots son parents de la dona...! ¿Qui redimontri ho aguanta? Treginan una carpanta que's menjarían un bou. ¡Malfatsiga el dimoni! (perdoneu, Senyor, si peço) d'aquesta no me'n aixeco lo menos fins per any nou.

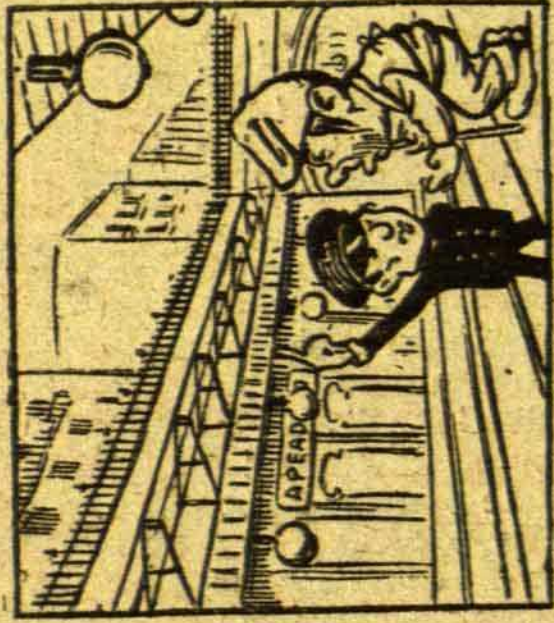
Atípals, donals conversa, no'ls hi fassis mala cara, ensényalshi el carrers, ara pórtals a pendre café.... Si aixó son festas, que'm pelin; si aixó es alegría... ¡mirin! si aixó es viure, ¡ay! que'm tirin de cap a... un pavo trufé.

EL FORASTER DE ICU-CUT!

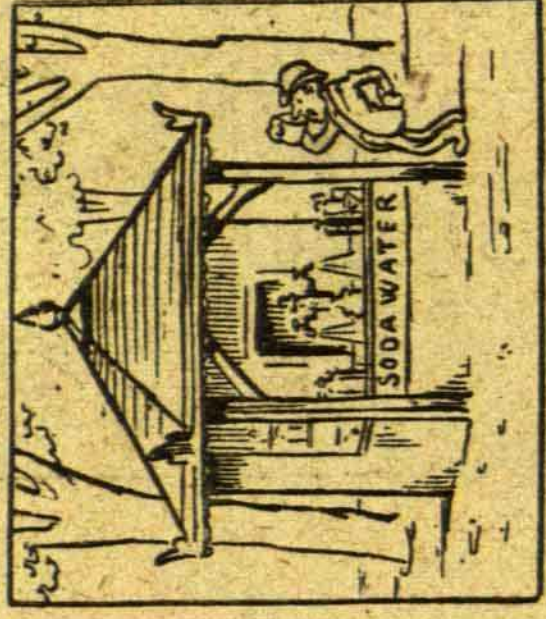
1 Ab el tren de Cadaqués ens ha arribat un pagés.

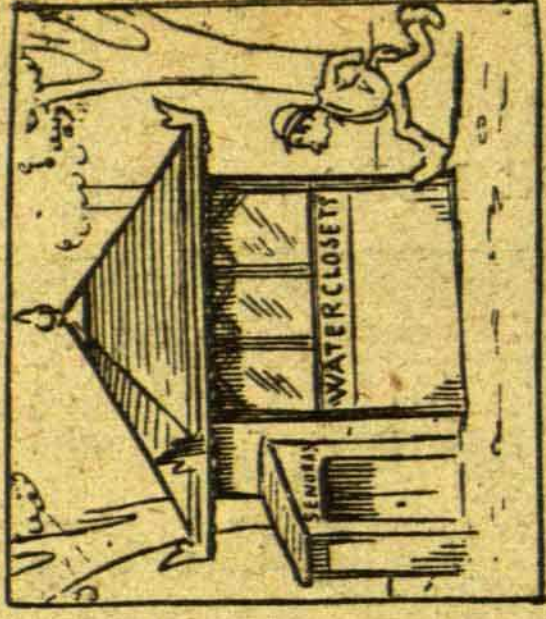
2 Per veure lo principal teniu de pujá aquí dal.

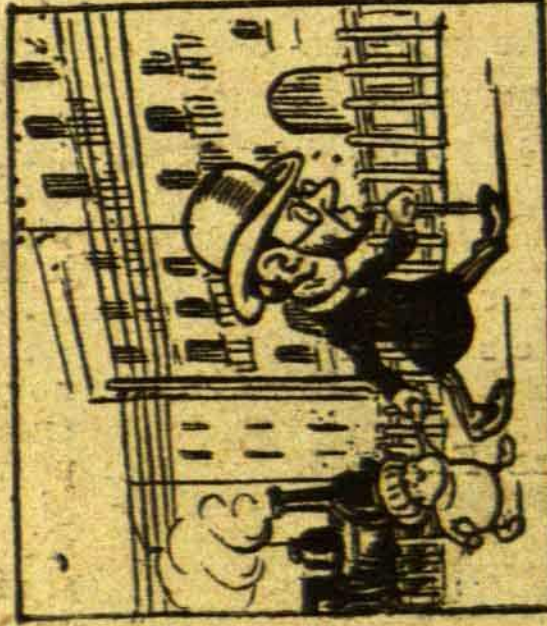
3 Lo primer qu'hem visitat es el nou hort qu'han plantat.

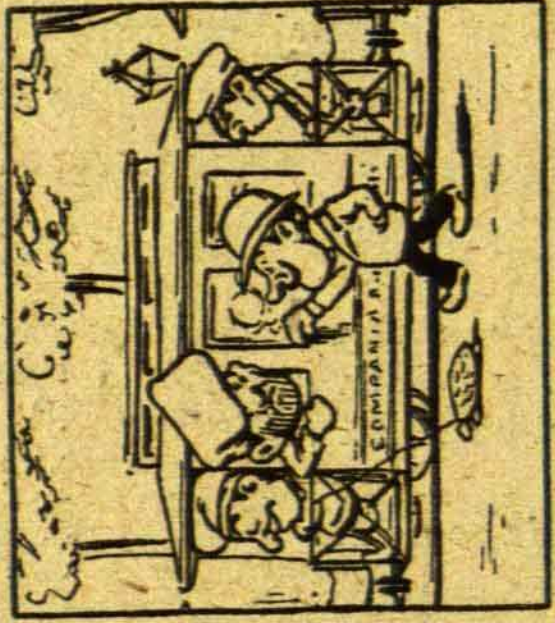
4 Aquí beuréu cosa fina: gaseosa ab sacarina.

5 A dintre d'aquest armari no hi beguéu: tot lo contrari.

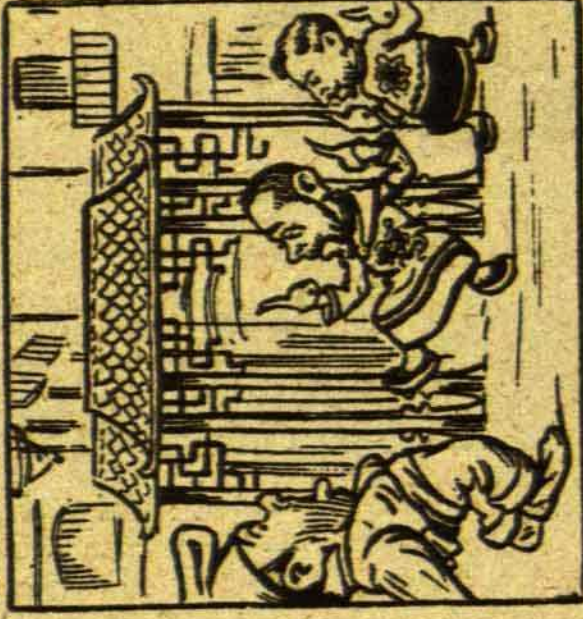
6 A Sarrià hi arribareu mes prompte que ab tren, a peu.

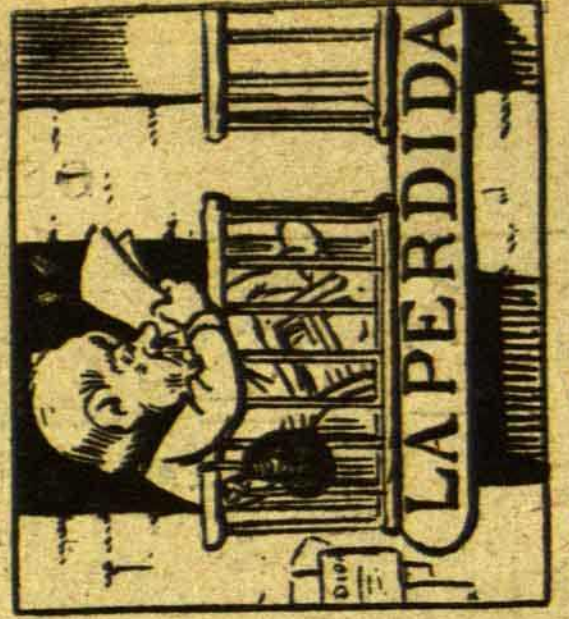
7 Y per aná poch a poch ab el tranvía de foch.

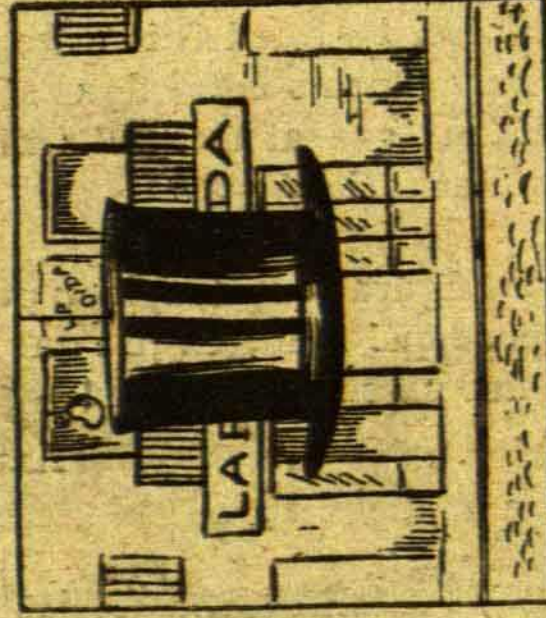
8 —Quina fatxa més bunyol.
—No insulteu l'art espanyol.

9 A n'aquest carrer d'aquí hi fan el ki-ki-ri-ki.

10 El notable monument dedicat al aiguardent.

11 Hermosa y nova xistera sistema raçolatera.

12 Un moro que te tant feixe qu'esvol fer pasar per metre.

13 —Aixó ceu ser la presó.
—Es la casa d'un senyó.

14 Aquests son els dos cacichs qu'ens han donat més fatichs.

15 Seguint antigas costums aquí devant hi hamolts llums.

16 De casa de la Ciutat mireusen sols la meytat.

17 Aquest es lo nostre "Arcalde" que no treballa de "balde".

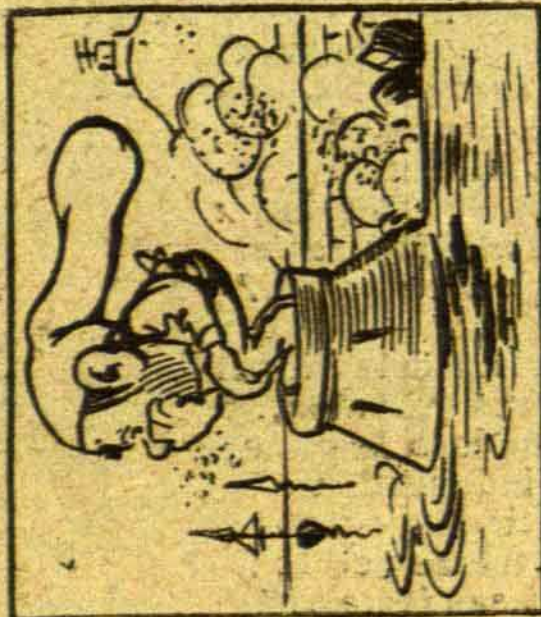
18 Aquí hi heu d'ent-à abescama perquè tenim mala fama.

19 Al passar per certs carrers es convenient no dir res.

20 — Aquest monument de qui es? — Deiqu'ens va penjá el neulers

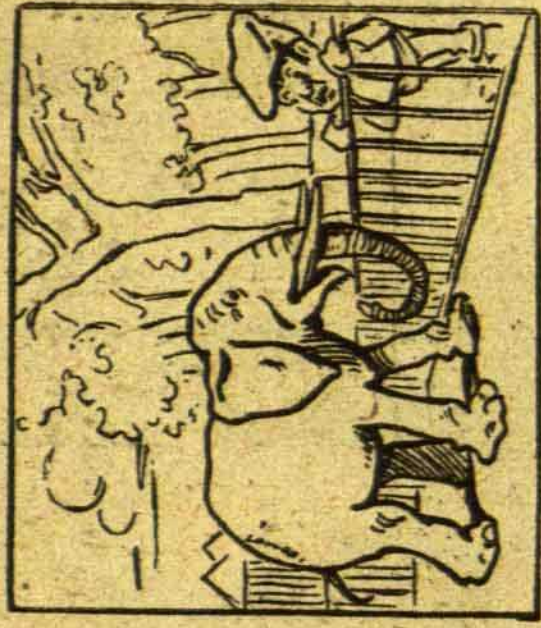
21 Sentiréu a la escollera gran fetor de claveguera.

22 Y en molts carrés principals unas fetors quasi iguals.

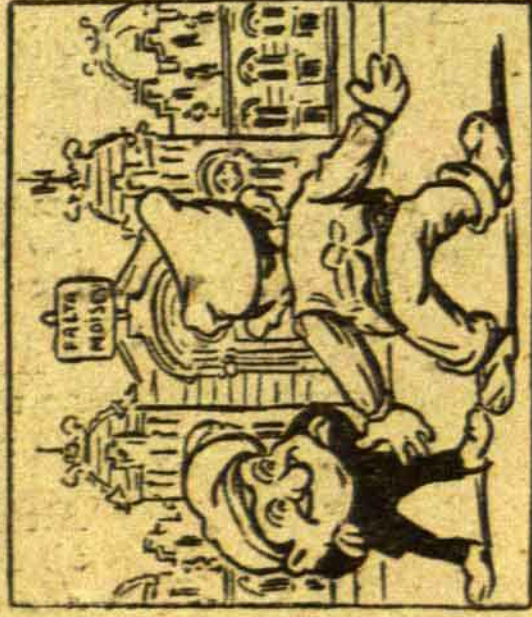
23 — ¡Es la Seu de Barcelona? — No senyor; la den Girona.

24 ¡Quina bestiaassa més rara, porta la cú a la cara!

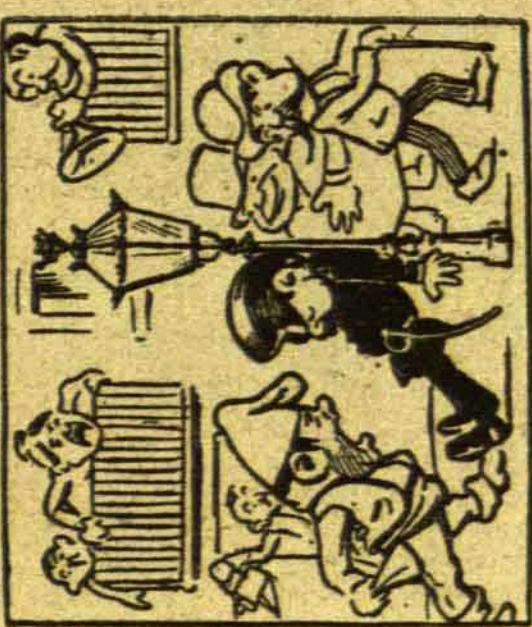
25 Us el habéu ben mirat? Demá ja será afanat.

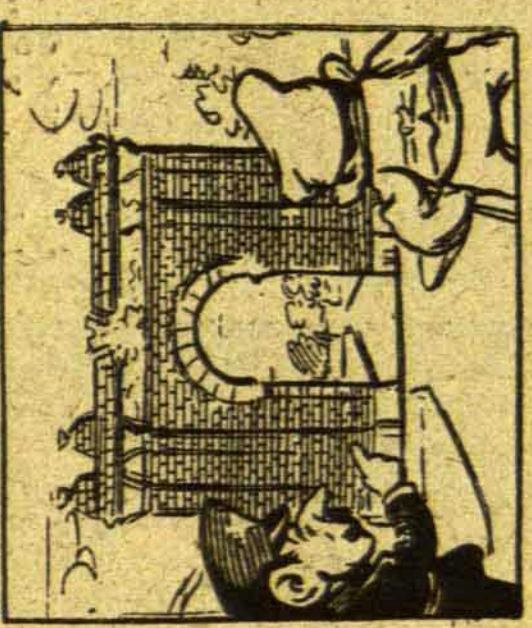
26 — Quin pet de pedra picada! — Aysenyor ¡malaguanyada!

27 Si us roban, qu'es molt casual, no busquéu municipal.

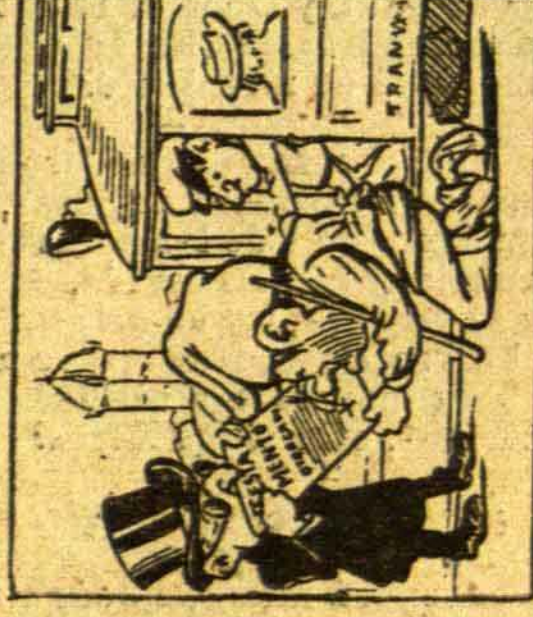
28 Y si decás el trobéu despertarlo no podréu.

29 — ¡L'arch de Trunfo? — No senyó: un dipòsit de mahó.

30 Miréu. En aquesta casa van fervós torná el noy ase.

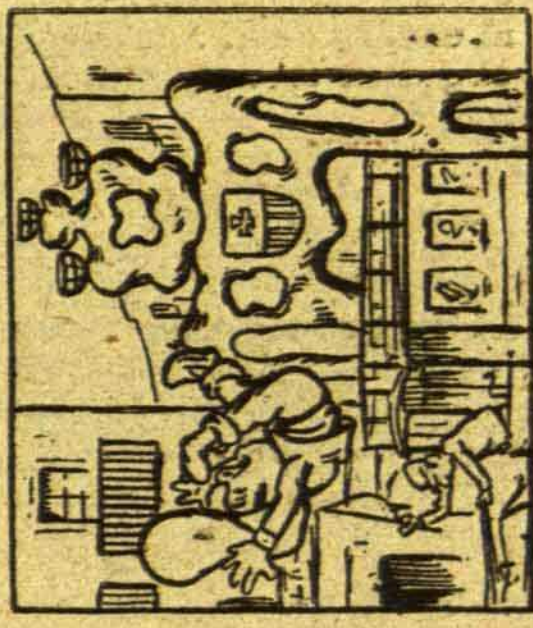
21 Al electrich no pujén si ans de pujar no testén.

32 — ¡Renoy! y quant d'animal deu estirar d'allí dalt.

33 Aixó es per fer guerra als vius un got d'aigua de Dos Rius.

34 Al peu de l'arch carcamal el forasté ens ha pres mal.

35 L'encaironém y ab l'exprés el torném a Cadaqués.

Encara atiparlos, passà....
fé alló dels de Sanahuja;
pro, noy, a casa ja puja
més el farsiment que'l gall,
perque els nevots de la dona
ja han trencat la palangana,
dos gerros de porcellana
del saló, y un gran mirall.

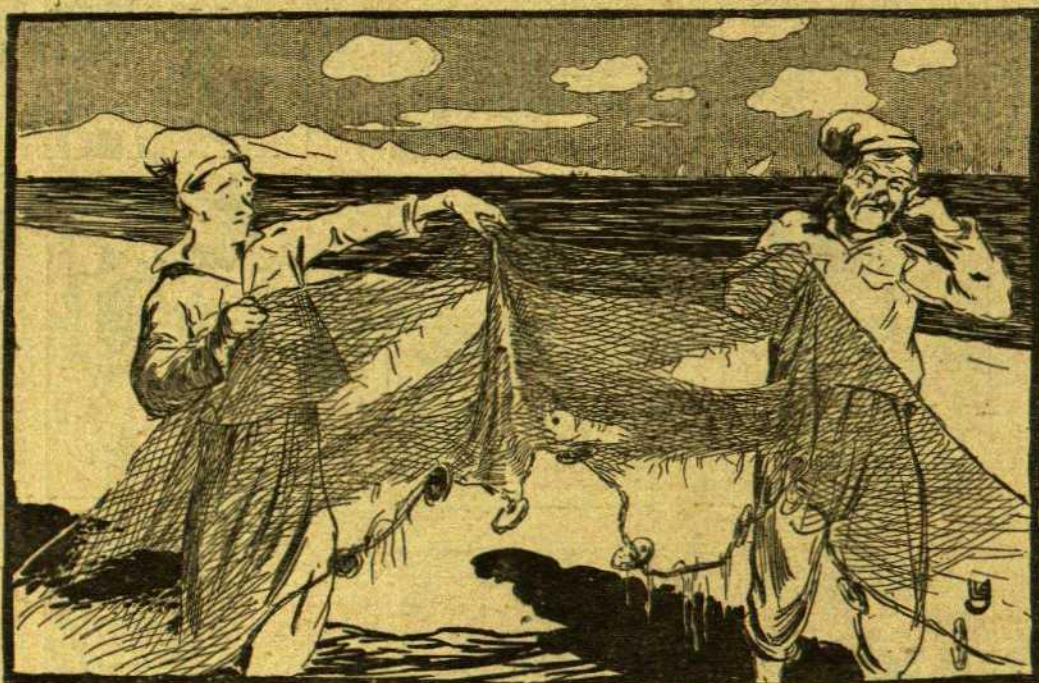
¿Y encara volem que us fassi
cinch céntims de Cabalgata?
Ni que'm donguessiu la plata
que hi há als sótanos del Banch.
No'm fariáu fer dos versos
encara que'm fusellessiu,
ni encara que..... m'esquilessiu
el gos de casa de franch.

¿Que'l Net de la Salvadora
lluira un carro molt maco
pintant al viu un atraco
que anys endarrera es va fer?

¿Que en P. K., de quatre potas
anirà vestit de ovella
sent un llop, y ab una *Esquilla*
ben grossa penjada al coll,
y al detrás seu, una colla
de xayets dels que l'alaban
y que infelissos! no saben
lo qu'es grà, ni lo qu'es boll?

¿Que un carro en forma de gabia
de ferro, ben reforsada,
y a dintre una... *secuestrada*
hi lluirá *El Liberal*?

L'EXPOSICIÓ D'ART ANTICH

—Es l'unich que pot anarhi,
y a tu ¿qué t'en sembla Xich?

—A mi? que en tota la costa
no es troba un *art* més antich.

Y a més: ¿qué podria dirvos
ab tot y no fé'l bagarro?
¿Que en Comas tirará un carro
y en Lerroux un carretó?
¿Que un ruch menará en Collaso
pel ronsal, y Odón el *Bueno*
dantse aires de Cacaseño
montará un *hippaparió*?

¿Que arrastrará en Corominas,
servintli las mans de potas,
un carro dels de las botas
ab que regan els carrès,
y al darrera, fet un *belga*,
el curro *Days*, fent brometa,
ab els morros a la aixeta
xumant, com si fos Xerés?

¿Que en Berengué, l'*elocuyente*,
anirà vestit de gala
y encendrà focs de bengala
en els fanals del carrer?

¿Que a dalt de una conductora
y ab precisió que espatarrá
jugará en Planas la barra...
pro una *barra* colossal?

¿Que el madrileny senyor Fabra
que avuy empanya la vara,
el que al *desert del Sahara*
uns quants ápts ha plantat,
anirà vestit d'Heraldo
cridant ab sa veu tan lletja:
Setze jutjes menjan fetje,
menjan fetje d'un penjat?

Aixó, y més podria dirvos
no tenint tanta galvana...
Vamos, no'm dona la gana,
em declaro independent.
Altra feina tinch a casa
ab aquellas tretze pestas...
Alante. Felissas festas.
REQUIESCAT IN PACE, AMEN.

SAID

UN DESCONTENT

Es coneix que a aquets pagesos
algú els deu havè avisat,
pel gust de perjudicarnos,
que aquí no val a badar.

Als dominis de la Sra. Talia hi há cada cambi atmosfèrich que fa fredat. ¡Passa una setmana, en passen duas, en passen tres... totas las que vulguin, ab una calma comparable tan só's a la que gastan els polítichs madrilenys, y tot d'un plegat compareix una tempestat d'especiacles esveradora.

Un mes enrera, si un volia passar la vetlla distret, no tenia més remey que apelar als cinematógrafos. En cambi avuy hi há teatres pel pare, per la mare, per las criaturas y per tota la familia.

Sinó comteu: al Granvía hi continúa la Vitaliani, que obté cada día sorollosas y merescudas ovaciós; al Tivoli la companyia ecuestre, acrobática, gimnástica, etc., etc.; a Romea hi ha debutat... la de cada any; al Eldorado s'hi ha comensat ja'l género chico; y al Principal fa de las sevas desde dissapte, donya María A. Tubau, que'ns ha servit a tot drap el drama *Pepita Tudó*, obra que, pel seu carácter, pel seu desenrotlló y pel seu argument, era ja vella quan, fa cosa d'an any y mitg, va estrenarse al mateix teatre, ab veritable fruició del públich calet.

Las obras del *ancien regime* se veu que troban sempre algún artista que las protegeix. O sinó que ho digui la eminent Vitaliani, que va *estrenar* l'altre día el drama romántich "Deborah", original de Mosen-tálh, autor que *floreció* a Alemanyia en temps de la María Castanya. De totas maneras, la *flaquedat* de la Vitaliani's comprén, donchs al cap y al últim el personatge que interpreta en l'obra li dona lloch a puguer lluir las sevas facultats de gran actriu, facultats que's complau ara en reconèixerli tot el públich y que li reconeixíam ja a la primera vegada que va

PER LA «CABALGATA»

¿Diu que els hi falta un Anibal?
Donchs aquí está un servidor
que pel cas resultaria
un Anibal de debó.

treballar entre nosaltres els pochs que varem seguir ab interés las sevas companyas.

Entre las novetats de la setmana, crida molt l'atenció al Tivoli un tal Henau, que reuneix tot sol las qualitats den Marquina, en Brull y en Chueca; es a dir, escriu, pinta y fa música ab els peus. Naturalment que aquí hont tenim escriptors com en Costa y en Jordá, dibuixants com en Miró, en Llopart y en Pellicer Montseny y músichs... com molts que'n corren, la cosa, segons com se miri, no es en sí gaire notable, però ho es molt si's té en compte la circumstancia de estar reunidas en una sola persona las tres qualitats.

D'exemples d'escriptors que escriuen ab els peus, a cada pas se'n troban. Y consti que no fem cap alusió als autors de "La buena ventura", obreta estrenada al Eldorado el día d'obertura de la temporada... Y consti també que si no ho fem, es per no ofendre al simpátich mestre Vives, que va esmersar el seu talent en posar a l'obra alguns números de música ben notables y ben agradosos de sentir... Aixís ho va considerar el públich, que'l va cridar a l'escena diferentas vegadas, ab tot y el cansament produït en tothom per la pesada y carrincona acció de la pessa, relativament original dels Srs. Fernández Saw y López Ballesteros.

...Y arriba'l torn a Romea que, com cada any, ha comensat la temporada ab una de las produccions que menos fama han donat a n'en Pitarra (el *Comte d'Arnan*) y ab l'estreno d'una pessa. La d'aquest any ha sigut "La gallarda del Roser", deguda al Sr. Bori y Fontestá, qui ha demostrat una vegada més la seva

cultura literaria, produint una obra aixerida y d'aire popular, de la que pot dirse alló que de certas composicions deyan abans els secretaris dels Jochs florals: "S'hi sent l'agre del terror."

VIROLLET

VINGUDA DELS FORASTERS

- Que'n viadrán trescents y pico
he sentit afirmar jo.
—¿Sols trescents? No ho vinch a entendre...
—¿Qué vol dir?
—¡Que son molt poch!

LA INVASIÓ DELS CAFÉS

Com que'ls torasters omplenan
els cafés de dia y nit
per pendre una trista copa
s'ha hagut de llevà a las cinch.

- Donchs, vezi, per mí me'n sobran
uns doscents noranta nou.
—Com mes vá... com més s'esplica...
—¿No m'entén?

—Ni sols d'un mot.
Qué vol dir, donchs, tanta gresca
tant trasbals, tant d'enrenou,
vinga posar banderetas,
fanalets de tots colors,
nomenar juntas de barri
perque tot vagi millor,
adornar carrers y plassas,
las Ramblas en sa extensió,
fer de nostres jardins públics
una gran exposició
de plantas, flors y altrás cosas

que han de ser l'orgull de tots.

Per trescents, tant rebombori
haurán fet els regidors
nomenant un dia y altre
juntas, gremis, comissions;
anà a veure al senyor Bisbe,
després al Governador,
vinga treure de pollera
trastos vells y trastos nous.
¿Per trescents? No m'ho esplico
si no ho dexifra millor;
a n'a mi ningú'm fá creure...
per tant poch, tant d'enrenou?
Aixó, vaja, no m'ho empasso
que's pensa que soch un noy?
que per trescentas personas,
trescents forasters tan sols,
caggin tot Barcelona
desde Gracia al Poble nou
de desde la Fransa xica
fies a la punta del moll?

—¿Ha acabat? Donchs ara escolti,
li recomano atenció:
els forasters de que parlo
son personas *com il faut*.
Vosté parla de las firas
y las festas, ¿no es aixó?
dels forasters que sens dubte
ens honrarán de debó?
Donchs jó'm refereixo a uns altres
forasters, de condició,
son trescents *hombres de puño*...
¿m'entén, ara? ¡els del garroi!

L.L. M. y C.

¡Alerta, catalanistas!

Circula la veu de que per part de certs elements s'ha trametat contra nosaltres una criminal confabulació, haventse escullit pera donar el cop aquets dias de festa.

Se tracta de buscar un motiu pera desvirtuar la significació de las festas de la Mercé y produir desordres públics que donguin peu a acentuar la represió contra'l catalanisme.

El plan no pot ser més diabólich, però s'hadescobert a temps, per quin motiu no dubtém que fracassará, si'l públich segueix en tot las nostras instruccions.

Els encarregats d'alsar la llebra son, segons se diu, infelissos assalariats ab encárrech de produir determinadas manifestacions sediciosas que'ls poders públics acostuman a atribuir als catalanistas.

La policia—com es natural—tractará de reprimir l'esvalot fent detencions de personas que podrian ser las que menos participació tinguin en el fet.

En una paraula: que's tira a posar al catalanisme fora de la legalitat presentantlo com a separatisme.

Advertim als catalanistas y al poble en general que al sentir un xiulet o un crit subversiu agafin al autor del mateix y'l condueixin a la Comandancia de la guardia municipal o la de Mossos de la Esquadra.

Convindrà també que allí se'l registri pera esbrinar la personalitat del detingut.

Y acabem com hem comensat: ¡Alerta, catalanistas!

Al *Diluvio* se li ha indigestat el nostre article de la setmana passada, y tracta de desfogarse en un escrit de duas páginas que no té cap, ni peus, ni centener. ¡Pobre *Diluvio*!

No contesta a res de lo que nosaltres li preguntavam y es limita a dirnos malos educados; ¡ni en castellá saben escriure en aquella casa! malos educados!!! ¡Pobre *Diluvio*! Volia dirnos mal educats y ens diu dolents ben educats.

Lo que més l'ha tret de fogó es alló de que'l *Diluvio* es el diari més poca vergonya de Barcelona.

Donchs bé, *Eco de las cloacas*, perque no diguis que'l dictat de poca vergonya que hem llenat sobre teu es inmotivats, prometem demostrar al públich, no a tu, que ja ho sabs prou, que ets molt més poca vergonya de lo que semblas.

Y hem d'advertirte que aixó ho farém quan ens donará la gana perque en el contracte de subvenció ab els jesuitas aquets no'ns fixan el plaso en que havém de contestar els teus desvergonyiments.

Lo únic que't dirém es que't preparis, que no trigarém molt a estirarte las orellas.

Ja ho tens entés.

El periodisme del pervenir.

Del *Ciero* del día 14 (edició de la nit).

"Con gran esplendor se ha verificado esta tarde la inauguración del inmueble erigido después de muchos esfuerzos y labor constante para sus atenciones, tanto de instrucción como de beneficencia, por la *Société generale française de Bienfaisance*, establecida en nuestra capital con plausible provecho de cuantos han tenido necesidad de utilizar sus generosas iniciativas.

El naevo edificio es muy espacioso, elegante, de sólida construcción y muy apropiado para los servicios que se han de prestar en el mismo. Con motivo del acto de su inauguración estaba adornado profusamente.

No obstante sus dimensiones, hoy resultaba pequeño para contener al gran núcleo de familias que a la fiesta han asistido, y entre las cuales figuraban las más conocidas y respetables de la colonia francesa en Barcelona.

Se han pronunciado elocuentes frases encomiando los resultados que ha proporcionado a la cultura general la sociedad francesa, que tan grande amor a la caridad y al estudio ha demostrado poseer.

Ha presidido el acto M. Marcel, ministro plenipotenciario, consejero del Estado y persona ilustradísima, que ha tomado con gran empeño la prosperidad de la *Société generale française de Bienfaisance*, de nuestra capital.

Nuestra enhorabuena al Comi é, que tan lucidamente ha sabido corresponder a la confianza que en él han depositado sus compatriotas.

Be ¡y qué preguntarán vos'és.

Res, si'ls sembla, que l'acte que tan minuciosament descriu el diari de *mayor circulación* no debía celebrarse fins vuit dias després de publicada la ressenya del mateix al *Ciero*. La *Société generale française de Bienfaisance*, debía quedar-se escriuixida d'aquesta activitat reporteril perque, verdaderament, per llestos que siguin els periodistas francesos may han arribat a tant.

Ab tot, hi há una nota desagradable y es el desagraiment den Mencheta, ab el redactor que tan amunt havia posat el pabelló del reporterisme espanyol: que en lloch de pujarlo de sou, li ha dit que's busqués feina.

¡Trista condició la del geni que sempre hagi de ser pagat ab ingratitude! Lo mateix va passarli a Colón y al Gran Capitán.

Hem d'agrar a *El Liberal* aquet carinyo que desde que ens va descobrir no ha deixat de demostrar-nos. Una de las moltas provas d'afecto que él siempre tiene para esta tierra generosa, ha sigut la d'enviar al Vendrell un redactor especial pera acabar d'hinchar el perro y treure tot el suc possible d'aquella de ació feta per un patriota. Aquet redactor especial que sembla estar dotat d'un olfato finissim, no sols ha

UN FORASTER SATISFET

Ja debía sè un minyó d'inteligencia ten clara el sabi que va inventar las cadiras de la Rambla.

vist lo que hi há, sino fins lo que no hi há. Ab el se dice y el se nos dice de costum y ab tota la bona intenció deixa caure conceptes que él sólo recoge como a rumor que més li valdria que no reculís, perque els perros si tant y tant s'inflan.... reventan.

Sort o desgracia pel diari del carrer Nou que las sevas llistas de suscripció no sen han ressentit de la seva campanya vergonyant contra Catalunya, perque en ellas ja no hi figura cap fill d'aquesta tierra generosa.

Tot es colonia.

Dimars de la setmana pasada va ser embargat el "Círculo Liberal Monárquico del séptimo distrito."

El jutge, després d'incautarse d'alguns efectes, va llenar els mobles al carrer figurant entre la pila d'andróminas un retrato den Sagasta y un altre den Comas y Masferrer, els quals l'autoritat judicial no va volguer embargar perque, ab molt bon judici, va creure que'l día que fossin trets a subasta ningú'n donaria ni un xavo.

Els veïns del carrer den Rosal, que es ahont tenia'l seu domicili l'expressat cau caciquista, aprofitarán segurament la ocasió pera conservar aquells retratos y demés trastos fusionistas pera ferne un bon foc la nit de Sant Joan del any que ve.

Y així podrà dirse que es la primera vegada que en Sagasta y en Comas haurán servit als barcelonins per alguna cosa: per cremar.

Dias arrera el diputat per Barcelona senyor Lerroux va anar a Madrid, celebrant una detinguda entrevista ab el ministre de la Governació senyor Moret.

Han sigut posats en llibertat els llibertaris detinguts ab motiu dels darrers successos de la Barceloneta.

Ha ingresat a la presó, havent sigut conduït desde Centellas per la guardia civil, l'honorat obrer Joseph Rauell, corresponsal que té en aquella població *La Veu de Catalunya*, per una correspondencia publicada en l'esmentat confrare.

Li desitjem de tot cor que obtingui ben depressa la llibertat.

La *Perdida* té 3 o 4 anys que ve anunciant en la primera p'ana que el abogado D. Emilio Junoy ha trasladado su bufete.

Y la clientela com si li diguessin Llucia.
 ¡Oh humanitat desagraïda!
 Emili, déixals està,
 que ab quatre anys ja has pogut veure
 que es molt cert aquell refrà.
 Tu et fas un tip de xiula...
 pro, noy, l'ase no vol beure.

Senyor Fabra: Enteném qu'es un mal pensament fer celebrar el simulacre de bombers en la Casa Rosich perquè ab la aglomeració de públich aixó implicará la destrucció de las infantils palmeras que vosté tingué el mal acert de fer plantar a la *ex-plassa de Catalunya*, avuy *mercat de Calaf*.

Si ens té de creure a nosaltres, el simulacre es celebrará a la nova Duana. El lloch es més espayós y netejarán la fatxada, que ja ho necessita y encara que ab las mangueras fessin caure aquells angelets, Barcelona no hi perdria gran cosa.

Hem rebut per correu la següent carta:

"Senyor Director de [Cu-cut] Muy señor mío: Amante de la verdad y desecho de que se desvanezca de una vez y para siempre el deplorable concepto que tienen Vdes. formado del ilustre catedrático Don Odón de Buen he de manifestarle que es completamente inexacto que dicho señor en su excursión a La Garriga confundiera los restos de un jumento con los de un *hipparion antídiluviano*.

Lo que el célebre catedrático halló en la era de Can Serra no fué un asno vulgar sino los restos mortales de una ternera.

Conste así.

Suyo affmo. s. s.
 Un Garriguense."

Está molt be, senyor comunicant. Pro fins sent aixís, suposém que la badella en qüestió no seria *anti-diluviana* perquè una badella que sapigués de lletra fora un cas molt més raro que la troballa d'un *hipparion*.

No obstant publiquém ab molt gust la anterior carta ab la que creyém que la fama de Don Odón sempre hi sortirà beneficiosa.

Puig si ens davan a triar
 entre aquelles dugas bestias
 deixaríam l'*hipparion*
 y pendríam la badella.

"El Amigo del Pueblo va comensar a gastarse lo qu'ell se sab com ho afanya ab una deliciosa *tournee* de recreu per la comarca vallesana anant a visitar el pintoresch Sant Miquel del Fay.

A la tornada passá per Caldas ahont se li feu una rebuda bastant *desigual*, marxant a la poca estona cap a n'aquesta ciutat viatjant en cotxe de *primera classe*.

Al sapiguerse a Caldas que serían visitats per tan fiero (!) personatge, sabém que totas las mares varen afanyarse a amagar las criaturas per temor al *papu*, però gracias a Deu no feu cap desgracia, limitantse al ser a la estació a fer la valentia de dirigirse a un grupo de quitxalla y dilshi ab tó de general ab mando: "*Canalla, viva la República!*". No cal dir que la quitxalla, prenentlo per un tranquil, no varen contestarli.

Mentres passava pel carrer Major de aquella vila, un amic nostre va cassar al vol la següent exclamació d'un vehí desenganyat de veure que la fatxa del *redentor* no era la d'aquell home tan fiero com li havian fet suposar.

"¿Cria tanta panxa? O es molt drogo o no te cervell...
 ¡Y encara dirán que's de fora no tenen bon cop d'ull!

El regidor republicá senyor Mir y Miró, censurava en la sessió celebrada per l'Ajuntament la setmana passada que s'hagués instalat el Museu d'art industrial al Palau Real del Parch, per creure que's detentava la propietat que la familia regnant te sobre l'esmentat edifici.

Deixant de banda que la esmentada familia no es propietaria d'aquell palau, sinó merament usufructuaria, resulta en extrem xocant que un republicá defensor ab tan foch els interessos de la real Casa,

Se'ns dirá potser que'l senyor Mir en aquella ocasió es va despendre del seu carácter polítich quedantse no més que ab el d'advocat, pero aixís y tot—a judicar per lo que arruïavan el nas els regidors de la seva comunió—s'ha de reconèixer que en aquesta ocasió, defensant el *dret* el senyor Mir va fer un *tort* a la puresa dels principis de la causa.

Peró quan se tracta de combatre las iniciativas dels catalanistas—com n'es una la instal·lació del esmentat museu en el lloch de referencia—e's republicans sacrifican si cal las sevas conviccions.

Aquesta es la verdadera *realitat* del senyor Mir y Miró y la de tots els seus companys de minoria.

Malgrat els manejos dels cacichs y de certas coaccions de las quals *peor es meneallo*, ha sortit elegit senador per Ja Económica el senyor Bertrán de Amat, quina candidatura apoyavan els catalanistas.

El contrincant derrotat era'l senyor Batllés y Bertrán de Lis, l'etern aspirant a tot y l'etern fracassat en tot.

No's pot donar home de més pega: figúrinse que temps enrera va ser proposat pera rector de la Universitat y "*desgraciadamente cayó el gobierno de Sagasta y no me fué conferido el cargo*", com diu ell amargament.

Va ser proposat igualment, diputat per Mataró *sín consecuencias*... afortunadament pels mataronins.

Entre las sevas idiosincracias hi figuran la de ser poeta especialista en sonets y catedratic especialista en l'anatomia del cervell que explica per medi d'una extranya combinació de paperets que no més podia acudirse a un cervell com el seu, impossible d'explicar... ni ab tots els papers de l'anca.

Conta com una gran cosa que en las oposicions a la cátedra d'anatomia que desempeña "*arrolló, pulverizó, inutilizó y ganó la oposición d ese que le llaman hoy día el sabio Dr. Cajal*."

Aquets son els *rasgos* més notables de la colossal figura del pretendent a la senaduria de la Económica, que ha sigut "*arrollado, pulverizado é inutilizado*", pels catalanistas.

Y consti que si tinguessim tanta trassa com ell a fer sonets tot aixó que ara li diém en *prosa vil* li hauríam recordat en aquella forma métrica, ab *estrambote* y tot.

Aquestos dias s'exibirá a Barcelona un *Diorama* (no el *Diorama animado* sino un altre) representant l'assumpto del quadro "*Boria avall*", del Sr. Galofre Oller.

¡Potser ne farem massa! Després d'alguns anys de just olvit, ens ve ara'l Sr. Galofre a passar pels nassos el quadro que li va donar fama de pintor entre'l públich y de pintador entre ls artistes.

Y lo pitjor del cas es que, no tenintne prou ab el *Diorama*, diu que correm el perill de que'l millor dia ens trobem el quadro penjat al Museu de Bellas Arts. Si, senyors, si, el Sr. Galofre, després de tants anys de no saber que ferne, sembla que's proposa regalarlo al Museu...

No creyem que la junta que's cuyda d'aixó de las Bellas Arts se deixi *encerrar*. De totas maneres, si per tractarse d'un company no poden defugirse d'acceptar la gran obra, dich, l'obra gran del Sr. Galofre, la coluquin si res més no en un recó fosch... ben fosch... com més fosch millor.

Més detalls sobre la conferencia entre en Moret y l'*amigo del pueblo*.

A la tornada a Barcelona, aquest, ab tot y utilisar un tren en que hi havia cotxes de primera, no se'n va contentar, venint aristocràticament en *sleeping*.

Y no tenintne prou ab aixó, va passar gran estona al vagó restaurant, hont va sopar espléndidament.

Pera pagar, va treures un bitllet de 500 pessetas, que li va ser cambiat.

Com a *amigo del obrero* que es, va protegir al mosso del restaurant, donantli duas pessetas de propina.

¡Y encara dirán que viu a l'esquena dels pobres obrers!

Concessionaris exclusius
ROLDÓS Y C.^a
 37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ DE ANUNCIS

Administració especial
 pels anuncis
 37, Rambla del Centre, 37

Brisas del NILO

Polvos refrescants y adherents a 1'50 pesseta la capsa

DROGUERIA DE JOAN FERRER Y TORELLÓ,

Portal del Angel, 2.

L'ESTRENYEMENT

Se cura ab els CONFITS CO-
 TIDIANS SUN, que sense
 irritar produeixen un assien-
 to natural diari. Una pesse-
 ta pom Farmacies y Drogu-
 erias y Rambla de las Flors,
 número 4, Barcelona.

DIPOSIT GENERAL FOTOGRAFICH

de Ramón Olaguer Feliu

PLASSA REAL, 4.—PASSATGE MADOZ, 6

Aparatos fotogràfichs y accessoris de totes classes. Productes químichs
 pera la fotografia. Placas y papers de las marcas més acreditadas.

Laboratori y galeria a disposició dels aficionats

Las millors màquines de cusir y fer mitja

LLUIS SANTASUSANA

Carrer del Carme, núm. 34.--Barcelona

Venda a plassos y al comptat

Pessas y accessoris pera tots els sistemes

Aparatos banys duxas

Taller de reparacions

CASA FUNDADA L'ANY 1870

FABRICA DE PIANOS

PRIU, MALLARD Y C.^a

Carrer de la Riereta, 13.—BARCELONA

Els pianos *oblicuos*, creuats y de *cola*, venuts durant els 23 anys de
 la fundació d'aquesta, son *suficient garantia* pera que'ls senyors Mestres
 els recomanin als seus deixebles y'ls adquireixin pera'l seu us particular.

A plassos desde 4 duros.—Al comptat a preus de fàbrica

El piano especial pera estudi es casi regalat

OLD ST. JAMES RUM

Demanis a tot arreu

Dipòsit: J. MONFORT, Cristina, 8.—BARCELONA

Albuengusto

Plassa Real

entrada Rambla

MAGATZEMS

DE
GALSAT-FI

Boix dipòsit

GRAND PRIX-PARÍS 1889 y 1900

Pera viatge
Pera regalos

La fàbrica que conta ab més models de sachos de mà, necesers,
 maletas, etc., etc.

Gran assortit de cigarreras, targeters, moneders, etc., etc., preus
 els més baratos d'Espanya.—A. Planás, Hospital, 61.—Barcelona

ESPERANT ALS HOSTES

El Gegant de la Ciutat
y sa muller la pubilla
es posan els drapets nous,

s'empolaynan y es pentinan,
pera rebre dignament
als seus compayons qu'arriban.